

У кутку кабінету суспільствознавства місис Далтон стояв чоловік. Він мав трохи розгублений вигляд, наче чийсь батько, що прийшов до школи й заблукав. Хто не знав, міг би подумати, що чоловік був живий.

Однак Корделія Лю знала, що це не так.

Вона підійшла ближче, вивчаючи кожен дюйм обличчя примари. Дивилася дівчина впевнено, дихала неквапливо. Будь-який інший дванадцятирічний підліток із криками кинувся б навтьоки, але Корделія багато знала про померлих, що затримались у світі живих, і нічого їй в цьому не лякало. Вона спокійно відзначила дюжину пропусків на різні гірськолижні траси, що висіли на зимовій куртці чоловіка, потріскану шкіру його обвітрених щік, вовняну шапку. Дізнавшись усю можливу інформацію із зовнішнього вигляду чоловіка, Корделія сіла на стілець і почала

спостерігати за тим, як він поводитиметься. Привид не звертав на неї жодної уваги, натомість зосереджено вдивлявся кудись удалечінь, певно, бачачи перед собою світ, недоступний очам живих. За кілька хвилин він примружився і приклав до лоба руку в рукавичці, неначе закриваючись від сонячного сяйва. Оскільки крізь зашторені вікна до кабінету пробивалася лишень цівка світла, Корделія зрозуміла, що привид не має проблем із зором. Він просто намагається їй щось сказати.

— Лижні окуляри! — вирішила Корделія.

Вона скинула з плечей рюкзак і почала копирсатися всередині. Єдиним способом звільнити примару, що втрапила до стін школи Тіні, було підібрати їй світлоключ: предмет, який мав особливе значення для померлого. І оскільки говорити привиди не могли, Корделії доводилося покладатись на натяки-підказки, які вони надавали своїм зовнішнім виглядом та діями. Часто ці натяки було доволі важко розшифрувати, але іноді, як у випадку з чоловіком, відповідь була очевидною.

— Окуляри, окуляри, окуляри... — бурмотіла вона, перебираючи інші потенційні світлоключі, яких вона набрала в їхній новій підсобці: барвисті шовкові шарфи, потерте зображення Девіда Коперфілда, три пальчикові батарейки. — Вони точно десь тут...

Вона зупинилась, щоб витерти піт із чола. Завичай у школі Тіні було прохолодно, як у склепі, але весь останній тиждень на вулиці стояла спека

за тридцять — аномальна температура як для Нью-Гемпширу, — і майка Корделії була мокрою від поту. Привидові спека, звісно, не дошкуляла.

— Знайшла! — вигукнула Корделія, помітивши лижні окуляри на дні рюкзака. Вона поспіхом висмикнула їх і перевірила час на телефоні. 11:58. «Ще дві хвилини», — подумала вона. Привид розгублено глянув на окуляри в її руці, а тоді зігнув коліна і покрутив стегнами з боку в бік.

— Тобі подобається кататись на лижах, розумію, — сказала Корделія. — Залишилося зовсім трішки. Обіцяю. Я б просто зараз віддала тобі ці окуляри, але у нас із друзями змагання в тому, хто порятує найбільше привидів за годину, і ми домовились не починати до опівдня. Дурниця, знаю, але тільки так вдалося змусити мого друга Бенджі нам допомагати. Бо він з початку літа сидить удома і тільки те й робить, що грає в комп'ютерні ігри.

Задзвонив телефон.

— А ось і наш ледащо, — промовила Корделія. Бенджі Нуньєс прислав повідомлення: «Ну що, ти готова до поразки, Лю?».

«Не сміши! На відміну від тебе, у мене є план!» — надрукувала Корделія у відповідь.

«А мені не потрібен план! Достатньо мого ТАЛАНТУ!»

«У футболі — можливо. Але ЕКСПЕРТ З ПРИВИДІВ тут Я!»

«Ще побачимо! Я збираюсь відправити щонайменше 8!»

«За годину??? Нізащо!»

«Побачимо!»

«Не більше ніж 5».

«Однаково більше, ніж ти!»

У куточку з'явилось крихітне фото качкодзьоба в лабораторному халаті, коли до чату доєдналась третя учасниця їхньої команди — Агнеса Метісон.

«Так мило, що ви боретеся за друге місце. Розумієте ж, що виграю я, чи не так?»

«Погляньте-но: Агнеса вихваляється! — відповів Бенджі. — Нарешті ми її навчили!»

«Я нею пишаюся!» — відповіла Корделія.

«Я просто дуже рада, що нарешті можу їх бачити», — відповіла Агнеса. Друзі відповіли шквалом смайлів. Учні та вчителі школи Тіні не помічали примар, що блукали коридорами. Наскільки було відомо Корделії, природною здатністю бачити їх володіли тільки вона, Бенджі та докторка Рокені, директорка школи. Спочатку це викликало певні непорозуміння: Агнеса почувалася зайвою в їхній компанії, через те що не бачила привидів. На щастя, вона розжилася парою спеціальних окулярів, за допомогою яких теж змогла побачити примар, тож тепер троє друзів були на рівних. Корделія припускала, що тепер допомагати привидам стане значно легше — і значно веселіше!

Годинник на її телефоні показав дванадцятю.

«ГРА ПОЧАЛАСЬ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!» — написав Бенджі.

Корделія не відповіла. Натомість вона запустила лижні окуляри під ноги привида, очікуючи, що той одразу їх підхопить.

Та він не звернув на них уваги.

— Нумо, Каспере! — пробурмотіла Корделія, застібаючи блискавку рюкзака. — Я не можу чекати весь день!

Вона не могла піти, не впевнившись на власні очі, що примару звільнено — інакше не рахується. Однак час спливав, а Корделії хотілося звільнити ще кілька легших привидів, доки Бенджі або Агнеса не дісталися до них першими.

Теленькнув телефон.

«Один є! — написав Бенджі. — Жіночка, що весь час витріщалась на ту моторошну скляну карусель. Квиток до парку атракціонів».

За цим майже одразу прийшло повідомлення від Агнеси:

«Промоклий хлопець! Парасоля!».

— Я тут помру зараз через тебе! — сказала Корделія лижнику. А тоді, зрозумівши, що бовкнула, додала: — Вибач.

Нарешті погляд примари зупинився на окулярах. Корделія напружилась. Він нахилився за ними. Якщо окуляри не його світлоключ, то його рука пройде наскрізь...

«Момент істини!» — подумала вона, закусивши нижню губу. Привид з легкістю підняв окуляри.

— Бум! — скрикнула Корделія.

Над лижником виник чорний трикутник. Коли портал відкрився, у кімнаті закружляли сніжинки, що сипались із чоловікового Світла й зникали, ледве торкнувшись підлоги. Звідтіль, із того іншого світу за трикутником, до Корделії долинуло шурхотіння лиж, що мчали схилом, скрегіт підіймача, сміх... Привид радісно усміхнувся і піднявся до порталу. Він надягнув окуляри — вони виявились трохи завеликі на нього, але Корделія давно знала, що такі дрібниці зазвичай не мають значення, — і підняв руки вгору, уявляючи, як візьме лижні палиці, що, без сумніву, чекали його на тому боці. Корделія зовсім забула про поспіх і зачаровано стежила. Спостереження за привидом, що звільняється зі школи Тіні й вирушає до свого особистого раю, незмінно наповнювало її побожним трепетом.

Знов дзенькнув телефон. Бенджі.

«Бігунка. Шнурки. Це вже ДВА!»

Корделія сердито пробурчала. Бігунка була з новеньких й усенькі дні займалася розтяжкою біля кабінету математики містера Терпіна. Вона була наступною ціллю Корделії. Щоправда, дівчина спершу хотіла запропонувати їй навушники, але шнурки теж про всяк випадок припасла. Навдивовижу значній кількості привидів хотілось провести своє загробне

життя, займаючись бігом, тож шнурки однаково колись би знадобилися.

«Лижник, — на ходу написала Корделія. — Окуляри. І це тільки початок!»

Дівчина побігла, легко орієнтуючись у лабіринті коридорів школи Тіні. Якщо її обійде Агнеса, Корделії не буде образливо (ну, може, зовсім трішки), але ж не Бенджі! «Він же мені весь час це пригадуватиме!» — подумала вона, пробігаючи повз коробки зі шкільним приладдям, які чекали свого часу, і тихі, по-літньому порожні класи: стільці складені пірамідою, дошки натерті до блиску, порожні стругачки... Здавалося, школа впала в сплячку, очікуючи учнів, що повернуться сюди тільки за шість тижнів.

«Заснула, — подумала Корделія, — але не спорожніла. У школі Тіні ніколи не буває порожньо...»

Після затримки з лижником на старті Корделії вдалось увійти в ритм, і вона звільнила ще трьох привидів: стильну дівчину-панка, яка відпочивала в кабінеті 222 (шкіряний браслет із шипами); бізнесмена, який мав такий вигляд, наче його загибель сталася вельми невчасно — ніби кілька пропущених великих угод були найбільшою з його проблем! (учорашній випуск *Wall Street Journal*); хлопця-ігромана у футболці з Пекменом, чие Світло вибухнуло звуками зали ігрових автоматів (жменя монеток по 25 центів). На жаль, не всі світлоключі вдалось так легко ідентифікувати. Хлопчика в бейсболці не цікавили ані рукавички,